

— Единъ! — каза аптекаря.

И, като прочете рецептата, добави бързо: — току що удари.

„Въ десетъ тръгнахъ, — си спомняше неясно Рита, — дѣдо каза: „точно десетъ“!... Слава Богу сега е едниъ, имамъ още на разположение четири“.

— За Бога побързайте! — молѣше тя.

— Господи! — продума аптекаря съчувствено, — какъ ще тръгнете: до тамъ има, струва ми се, 40 клм. и нѣщо?...

— Нищо, на полето ще се ободря! — отвърна момичето. Азъ съмъ вече голѣма и съмъ привикнала да езда, а Герда бѣга като вѣтръ... Дайте ми по-скоро лѣкарството, турете го въ чантата.

Аптекарьтъ бързо приготвяше цѣра и запитваше.

— Кой е боленъ?... Братъ ти, а?... По-голямъ ли е?... Има ли нѣкой съ васъ? — попита той, като погледна момичето.

— Не! — уморено клюмна тя глава. — Герда никой не може да стигне... Нали вземахъ 47 клм. за три часа... Дѣдовиятъ Рикардо е твърдѣ тежъкъ: до тукъ той би дошълъ, но назадъ... Готово ли е? — се прѣкксна тя. — Колко минути се бавихъ тукъ?... Десетъ?... Ахъ, Боже мой... До виждане!

Аптекарьтъ излѣзе да я изпроводи и ѝ помогна да се покачи на коня. Герда стоеше мокра виръ вода, като тежко мѣстѣше краката си. Но щомъ усѣти на себе си ездача, дигна глава и веднага се понесе напредъ съ бързъ трѣсъ.

И пакъ въ сивата мъгла изчезна дѣтската фигурка, която бързо се понесе по заспалитѣ градски улици.